

Herkesin Hikâyesi Başkadır

Her hikâyenin her zaman üç tarafı vardır: Hikâye sahibi, toplum ve gerçeğin kendisi. Denildiği gibi, herkes kendi hikâyesini yazar ve o hikâyeyi yaşar.

Ama yaşam, tıpkı bir madalyon gibi, iki yüze sahiptir: Görünen ve görünmeyen.

Çoğu kez insanlar, görünen tarafın parıltısını görür. O parıltıya göre değerlendirir, hüküm verir, yorum yapar. Oysa hayatın asıl nabızı, görünmeyen tarafta atar. Çünkü düşünce dünyasında, insanın iç yankısında, hissedişlerinde, sorumluluk anlayışında, ahlaki ve vicdani yapısında gerçek sessizce belirir. Gerçeğin kendisi, o iç dünyanın donanımı ve ışıyla biçimlenir.

Hakikat, dış dünyanın ışıltısında değil; iç dünyanın derinliğinde, donanımında ve ışığında şekillenir. Orada, iyi niyetin ortasında, özün sesi duyulur ve insan, o sesi duyabildiği ölçüde gerçeğe yaklaşır. O iç ışık ne kadar berraksa, görünenin ardındaki anlam da o kadar derindir.

Toplum, bunu sezdiği veya anladığı ölçüde görür, duyar ve anlamlandırır. Gerçeğe uzak olduğunda ya da onu hissetmediğinde ise, -toplum- bunu anlamakta zorlanır, hatta anlamlandıramaz. Özellikle bencil yaklaşımların etkisindeyse, yanlış yorumlara ve ilişkilendirme yanılgılarına düşer. Çünkü içsel derinliği ve donanımı fark edemeyen, yanılsamalara takılıp kalır.

Yine de sonunda her şeyin maskesi düşer; hakikat, suyun dibinden yükselen bir taş gibi görünür hâle gelir. Görünmeyen taraf çözüldükçe ve anlaşıldıkça, insanın özü de donanımı da görünür olur. Çünkü orası; değerlerin, inançların, güdülerin ve sessizce ödenen bedellerin toprağıdır.

Sabırla taşınan yükler, gizlice yapılan fedakârlıklar, işte o derin dünyanın damarlarıdır.

Her insanın hayatı da bu iki yüz arasında örülen bir yolculuktur. Dışta görünen, olayların akışına kapılmış gibi dursa da, yönü hep içteki görünmeyen taraf belirler. Çünkü insanın iç âlemi, dış âleminin rengini ve şeklini yazar.

Einstein'in şu sözü bu yüzden bana çok şey söyler: **“Yapılması gereken her şeyin temelinde önce sevgi ve adalet dürtüsü yatmalıdır.”**

Ama şuna inanıyorum: Sorumluluk, insanın vicdanında, bilgilenmeyle birlikte filizlenen kutsal bir duygudur. Çünkü her yeni bilgi, beraberinde bir yükümlülük getirir. İnsan öğrendikçe, fark ettikçe; yalnızca kendisi için değil, bütün yani genel için de düşünmeye başlar. Bu yüzden sorumluluk, bilincin olgunlaşmasının en somut göstergesidir.

Ruhsal yolculukta insanın kendini geliştirmesi, öğrendiklerini yaşamına yansıtması ve bu farkındalığıyla çevresine ışık olması, vicdani uyanışın ilk adımıdır. İlâhi düzen içinde her insana, kendini

onarma ve yükseltme fırsatı defalarca sunulur. Bu fırsatları değerlendirdikçe insanın idraki derinleşir; içsel bir uyanış yaşar. Bu uyanışın en belirgin meyvesi ise sorumluluk bilincidir. Çünkü insan, önce kendini güzelleştirmekten; ardından çevresini ve bütünü dönüştürmekten sorumludur.

Sorumluluk duygusu derinleştikçe, insanda vazife bilinci doğar. Vazife, idrak edilmiş bilginin sevgi ve şefkatle eyleme dönüşmüş hâlidir. Bu nedenle sorumluluk, ruhsal tekâmülün temel taşı, vicdanın olgunlaşmış hâlidir.

Vicdan ise ruhun özünde var olan ilâhi bir güçtür. Doğruyu yanlıştan ayıran sessiz bir rehber, içsel bir ışıktır. Her insan, kendi vicdanının sesine göre yaşar ve yaptıklarından ötürü yine o sese karşı sorumlu olduğunu unutmamalıdır. Çünkü vicdan, insanın içinde yankılanan en adil ve hakiki hakemdir.

Yusuf Beğtaş

www.karyohliso.com